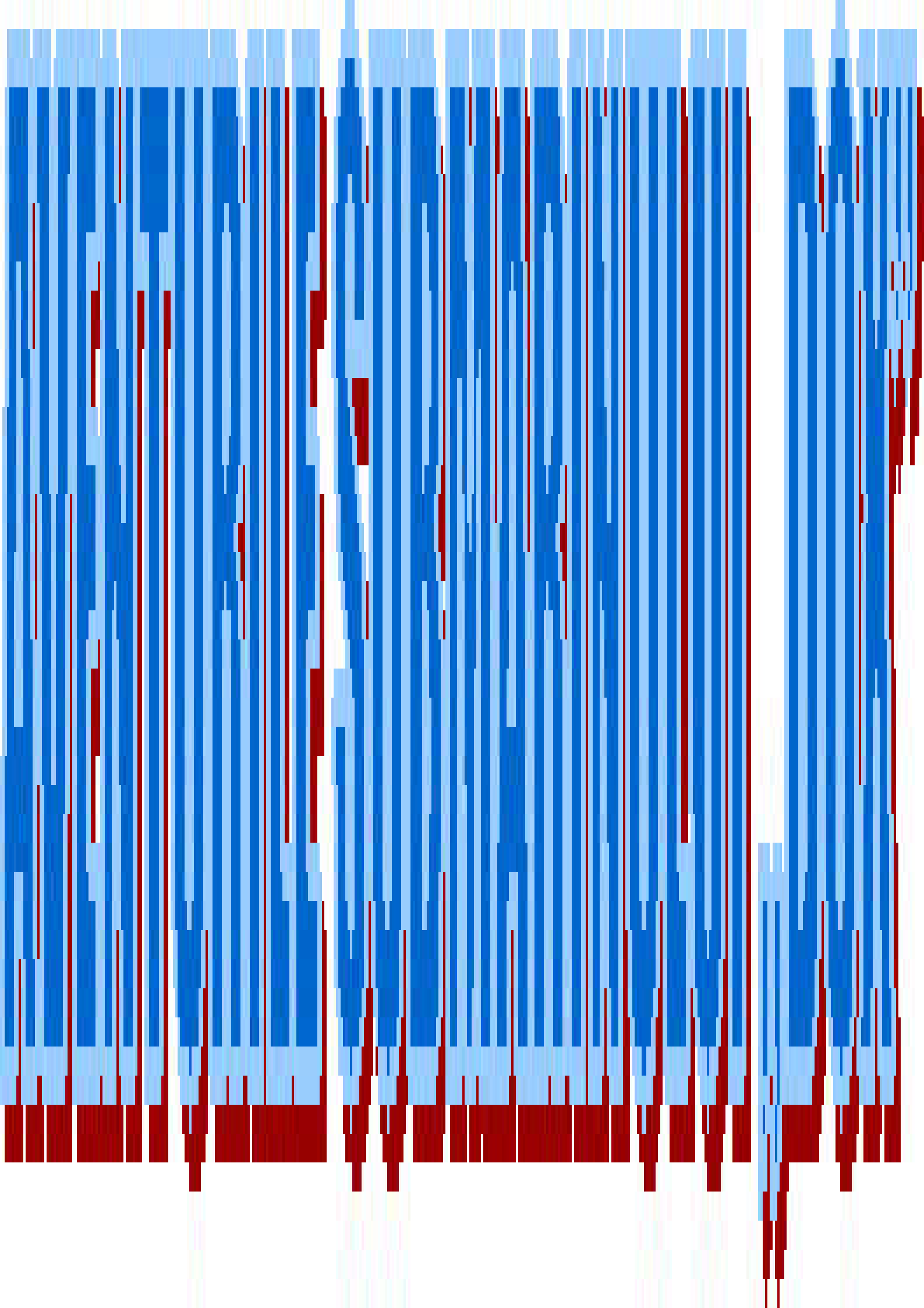

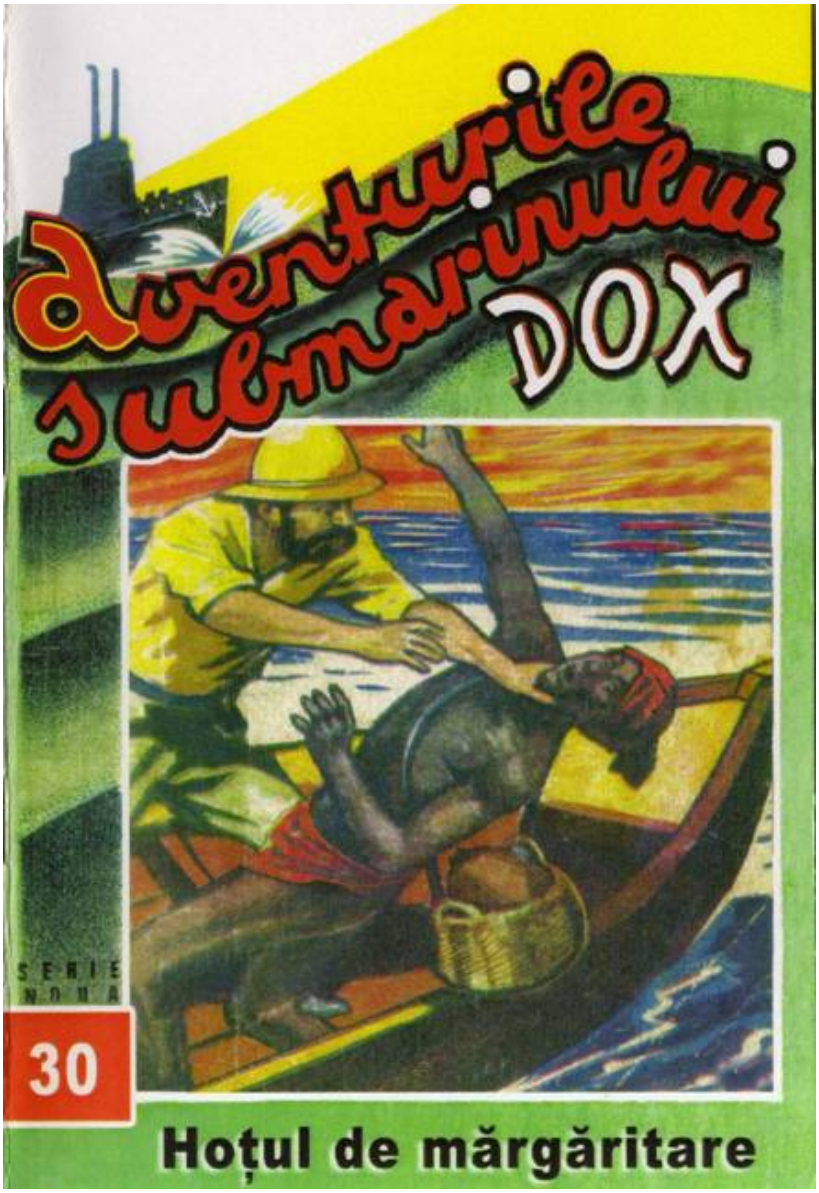
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
30
Hoțul de mărgăritare

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÂRSU

«Hoţul de mărgăritare»

EDITURA **MARIST**

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 30

HOȚUL DE MĂRGĂRITARE

Traducere de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de

toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTÂLNIRE PRIMEJDIOASĂ

SUBMARINUL ÎNAINTAĂ LINIŞTIT SPRE APUS. Era o minunată dimineaţă tropicală; Farrow, George şi doctorul Bertram se adunaseră de cu vreme în turn, ca să aspire aerul proaspăt şi sa admire răsăritul brusc al soarelui

Se înapoiau din Noua Caledonie şi aşteptaseră la depărtare bunicică până ce Mady Bird tânăra fata salvată de ei de la o moarte grozava – ajunsese la ţărm cu barca ei cu motor. (Vezi broşura No. 29).

Între insulele Bellona de Sud şi Bird, se afla un grupuleţ de insule, pe care căpitanul Farrow le observa adesea cu interes, în trecere, dar nu avusese încă prilejul să debarce acolo şi să le cerceteze mai de aproape.

Erau cinci insule şi fiecare avea cam o jumătate kilometru în diametru – punctuleţe împrăştiate în marea de corali, binecuvântată din belşug cu insule, stânci şi bancuri de mărgean.

Dar toate cinci insuliţele aveau câte o plaja largă, albă ca zăpada şi pereţi de verdeaţă cu arbori mărunţi, şi – lucru rar, de altfel – fără palmieri sau alţi copaci uriaşi.

Adesea îşi spusese căpitanul că pe insuliţele acestea s-ar putea duce o viaţă minunată, că ele erau un adevărat rai pământesc pentru omul care căuta liniştea, departe de semenii săi.

Acum avea timp să se ocupe şi de ele, de aceea spuse în treacăt doctorului Bertram:

— Ce-ar fi să ne abatem puţin printre insulele acelea? De mult mă băteam cu gândul s-o fac, dar mi-a lipsit timpul. Te pomeneşti ca descoperim acolo o faună nouă, căci insulele nu par să fie atât de vechi – probabil că au luat naştere de pe urma unui puternic cutremur de pământ. Nu s-ar putea oare, ca unele vietăţi, zvârlite cu prilejul acesta, de pe fundul mării, să se fi aclimatizat în cursul vremii, devenind animale de uscat?

— Hm... părerea d-tale nu e de dispreţuit, dragă căpitane – răspunse doctorul. Eu am spus mereu că există încă animale, de care toată ştiinţa omenească habar n-are încă. Şi asta se raportă cu deosebire la vieţuitoarele din adâncul mărilor. Ştii prea bine, căpitane, că nu există om pe care să-l intereseze mai mult chestiile astea şi n-aş mai sfârşi dac-aş deschide vorba. Şi ca să ne întoarcem la propunerea d-tale, îţi spun că mi-ar fi foarte plăcut să cercetez mai de aproape acesta insule

— Să ne mulţumim deocamdată să trecem cu submarinul printre ele. Asta o fac mai ales, ca să văd cum stăm cu apa pe acolo. S-ar putea întâmpla să fim nevoiţi vre-odată, să fugim pe neaşteptate, când ne-om afla prin ţinuturile astea şi nu strică să cunoaştem bine drumul.

— După cât pot eu să-mi dau seama de aici, apa e destul de adâncă în canalurile înguste dintre insule, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Asta se poate vedea lesne din culoarea ei închisă . Fireşte că în labirintul asta micuţ ne-am putea ascunde lesne de urmăritori. Aşadar, să ne unim interesele: d-ta vei cerceta canalele, iar eu voi încerca să descopăr ceva nou pe tărâmul zoologic. În felul acesta împăcăm şi capra şi varza, vorba ceea.

Căpitanul râse şi fără să mai şovăie o clipa, porni cu vasul în canalul dintre cele doua insule mai apropiate. Doctorul avusese dreptate, culoarea apei dovedea că adâncimea acestui canal era destul de mare.

Cu viteza redusa, „Dox”-ul pătrunse în interior Braţele de apă, care se întindeau printre insule, aveau o lăţime de cel mult doisprezece metri, dar vedea că erau adânci.

— Aici ar fi într-adevăr o ascunzătoare minunată pentru noi – zise căpitanul, doctorului. Dacă va fi să ne urmărească vreodată, prin ţinutul acesta un crucişător englez sau australian, mă furişez printre insulele astea, unde nu se vor putea luă după mine, dată fiind lărgimea vaselor lor.

— Chiar şi pentru submarinul nostru îngust e un mare noroc că printre insule, canalele sunt tăiate drept – zise doctorul – căci avem prea puţin loc unde să ne putem mişca. Numai de nu ne-am pomeni în vre-o înfundătură, ca să fim nevoiţi să ne strecurăm înapoi ca racul, ceea ce ar fi foarte neplăcut Ai dreptate, dacă s-ar întâmpla aşa, ar avea de furcă chiar şi Gerard Plundow al nostru, care e unul din cei mai buni timonieri din câţi există, răspunse căpitanul, râzând. Ştia, insă, că sunt deschise canalele acelea, lucru ce l-am observat pe când treceam o dată cu submarinul de cealaltă parte a insulei. Ei dar ce s-a întâmplat?

Doctorul Bertram, care privise întâmplător îndărăt, apucă brusc braţul lui Farrow şi exclamă:

Repede, căpitane, sau ne lăsăm afund, sau pornim înainte cu toată viteza. Îndărătul nostru goneşte un bric, urmărit, desigur, de un torpilor englez.

Farrow se-ntoarse cu iuţeala fulgerului şi văzu că bricul, care era urmărit, într-adevăr, de un vas al autorităţilor, se apropiase până la vre-o două sute de metri. Cu viteza pe care o desfăşura, însă, era aproape imposibil ca în timp atât de scurt s-ajungă şi „Dox”-ul la aceeaşi iuţeală. O ciocnire era, deci, de neînlăturat, dacă submarinul nu izbutea şi se afunde în timp de câteva minute.

Căpitanul îl împinse imediat pe Bertram spre scăriţa turnului şi zise:

Coboară repede, doctore, repede. George şi tu repede, repede! Vasul la fund imediat! răcni el apoi în port-voce.

Fără să mai umple tancurile de balast căpitanul ordonă manevra de afundare. Vasul urma să fie împins cu forţa cu ajutorul electromotoarelor, întrebuinţându-se cârma de adâncire, în vreme ce, fireşte, pompele umpleau tancurile de balast. Manevra aceasta se făcea numai în cazurile de mare primejdie.

În clipa când Farrow strigă comanda în porta voce, vasul se adânci cu prora în apă. De-abia avu vreme să închidă capacul turnului, că acesta fu acoperit îndată de apă.

— Ce... ce-a fost? izbuti de-abia să-ngâne doctorul Bertram, frecându-se la cap din cauza loviturii pe care i-o dăduse George, fără voie, în graba cu care coborâse scăriţa de fier. To... totul a mers atât de repede... eu am văzut numai două vase, nimic mai mult.

— Care, însa, se îndreptau cu toată viteza tocmai spre canalul acesta îngust, răspunse Farrow care privea cu încordare batometrul. Ne-am fi ciocnit fără doar şi poate cu bricul fugar, înainte de a putea atinge aceeaşi viteza cu a lui. Aşadar, nu ne rămânea decât să ne afundăm cât mai repede; nădăjduiesc că ne aflam destul de adânc, ca sa scăpam nevătămaţi. Iată-l ca vine !

Zgomotul caracteristic al unei elice de vapor se auzea din ce în ce mai apropiat. Era îndărătul submarinului, prin al cărui înveliş de oţel sunetul pătrundea lămurit.

Farrow răsuflă uşurat – la fel George şi doctorul Bertram, care observase primejdia în ultima clipă. Elicea vasului străin trecuse ca o nălucă doar la câţiva centimetri deasupra periscopului.

Tancurile de balast pompaseră în vremea asta destulă apă şi submarinul putea să se scufunde acum şi mai mult, fără să forţeze cârma de adâncire. Era şi timpul, căci din nou se apropia vâjâitul asurzitor al unei elice puternice: urmăritorul vasului – probabil un crucişător englez.

Era un noroc deosebit că şi elicea aceasta alunecă numai la câţiva centimetri deasupra turnului „Dox"-ului. Căpitanul dădu din cap şi se adresă lui George, Bertram şi Rindow

— Nu lipsea mult să fim abordaţi de unul din aceste două vase. Din fericire, primejdia a trecut acum; voi privi prin periscop, poate descopăr vre-o urmă de-a lor.

Căpitanul înălţă repede periscopul, apoi zise tovarăşilor săi:

Bricul cel mic pare să fi dispărut; dacă nu mă înşel l-am zărit cotind-o după colţul insulei. A! şi distrugătorul n-a putut cârmi la vreme ca să se ia după el – acum a pornit mai departe

— Stopaţi maşinile, trebuie să rămânem aici până când englezul se va fi retras. Văd că elicea a început să se

învârtească îndărăt acum, dar e exclus ca să ajungă briciul. Asta i-a luat-o cu mult înainte.

Submarinul îşi încetini viteza, Farrow trase periscopul înăuntru şi tovarăşii auziră zgomotul elicei vasului englez, care se apropia tot mai mult Dar la vre-o cincizeci de metri de „Dox" elicea începu de-odată să vâjâie mai puternic, însă după câteva clipe zgomotul amuţi brusc.

— Aşa, acum a luat-o şi el după colţ – zise Farrow – voi înălţa iar periscopul; nu cred însă sa mai zăresc vre-unul din cele doua vase.

După ce privi câteva clipe prin minunatul instrument, căpitanul comunică:

— Nu se mai vede nimic, amândouă vase au cotit-o spre răsărit, în canal. Acum sunt curios să ştiu cine a fost omul de pe bric. Faptul că un distrugător a fost trimis pe urmele lui, înseamnă ceva – dar se şi poate ca acest vas al administraţiei engleze să se fi aflat întâmplător prin părţile acestea şi va fi luat la ochi bricul, din cine ştie ce motiv. Dar pe noi puţin ne interesează toată chestia; principalul e să căutăm să plecăm neobservaţi de aici. Fireşte că deocamdată trebuie rămânem sub apă, căci se poate întâmpla ca distrugătorul să se ivească pe undeva, în fiece moment. Ne vom strecura, deci, printre insule spre nord, apoi ne luăm drumul spre apus. La suprafaţa nu vom putea ieşi însă, decât atunci când nu vom mai zări deloc distrugătorul.

— Asta e de la sine înţeles, încuviinţă doctorul Bertram. Ba trebuie să fim chiar foarte prevăzători şi mai bine să aşteptăm câtva timp. N-am chef deloc să cad în mâna englezilor.

— Trebuie să recunoşti, dragă doctore, că până acum n-au izbutit să ne prindă, deşi au luat împotriva noastră cele mai vajnice măsuri şi ne-au întins curse câte pofteşti. Dacă e să ne păzim, apoi s-o facem de teama francezilor, căci dinspre partea asta ne aşteaptă primejdiile cele mal mari. Englezilor şi australienilor le-am făcut până acum servicii ne preţuite şi nici-un soldat de-ai lor nu va porni cu inima uşoară împotriva noastră, în cazul de faţă avem de-aface tot cu un englez şi sunt sigur că ne va lăsa în pace, chiar dacă ne va descoperi. Voi purta eu însă de grijă să nu ne descopere. în mod zadarnic nu mă voi vârî în nici-o primejdie, dar am presimţirea, totuşi, ca ne vom trezi cu o nouă aventură. Deocamdată, drumul e liber,

distrugătorul nu se mai vede; vom încerca, deci, să ajungem pe calea cea mai scurtă, la „Insula odihnei”.

Farrow mai privi câteva clipe cu încordata prin periscop apoi adăugă:

— E ceva ciudat pe aici şi mă simt îndemnat să cercetez niţel cum stau lucrurile. Distrugătorul englez a luat-o acum spre răsărit, printre insule; se pare că n-a dat de bricul pe care-l urmărea şi s-a plictisit de vânătoarea asta. Fireşte c-ar putea fi la mijloc numai o şiretenie de-a comandantului, şi aş putea susţine chiar că aşa şi este. Vom rămâne prin apropiere, căci afară de plecarea distrugătorului englez, am mai observat ceva: pe insula cea din urmă a ieşit din desiş un bărbat bărbos care privea după distrugător. Mi se părea că individul acesta râdea batjocoritor dar se poate să mă fi înşelat. N-avem ce pierde dacă ne-am opri să vedem cum stau lucrurile.

Căpitanul dădu comanda ca electromotoarele să meargă cât mai încet apoi descrise un viraj foarte mare şi sa se apropie de insula cea mai de răsărit. În cursul drumului îi lăsă şi pe doctor cu George să privească prin periscop şi fură şi ei de părere că nu văzuseră încă insule atât de interesante. Desişul cu copaci mărunţi care se întindea în mijlocul insulei, avea o formă şi pe alocuri a culoare, care se deosebeau cu desăvârşire de a celorlalte insule pe care le cunoşteau ei.

Doctorul Bertram, în deosebi, deveni foarte interesat, susţinând că pe insulele acestea trebuie să se găsească plante şi animale necunoscute încă.

Stăruia mereu de căpitan să ridice vasul la suprafaţă, ca să poată vedea cel puţin vegetaţia mai de-aproape. Dar Farrow răspunse cu hotărâre că nu va ieşi din apă, decât atunci când va fi lămurit misterioasa dispariţie a bricului urmărit, adăogă în acelaşi timp că nu e exclus ca individul care privise de pe insulă în urma distrugătorului, să fie în legătură cu chestia asta.

— Ar însemna atunci să mai stăm la pândă o bucată de vreme pe aici, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram. Dar nădăjduiesc, cel puţin, că odată şi odată, voi ajunge pe insulă. După descrierea d-tale, dragă Farrow, insulele astea trebuie să fie foarte interesante.

— Da şi nici au cred sa fi apărut de mult timp, răspunse căpitanul, îngândurat. După felul cum măsurăm timpul în ani şi zile, or fi existând ele de multişor, nu-i vorbă, dar nici un arbore secular nu pare să fie pe

dânsele. Nu văd nici-un palmier, nici-o pasăre şi în primul rând, nu le-am văzut trecute pe nici-o hartă modernă.

— Prin locurile acestea autorităţile respective nu-si prea dau silinţa să întocmească hărţi, zise doctorul – căci topografia se schimbă foarte repede. Nu e lucru rar pe aici ca să se ivească brusc din mare o insulă, iar pe de altă parte să dispară tot atât de brusc o alta. Cu atât mai mult sunt curios, dragă căpitane, să cercetez insulele.

Acum nu mai observ nimic suspect – zise Farrow în acea clipă. Cred că ne vom putea ridica la suprafaţă, de îndată ce ne vom apropia de insule. Nici distrugătorul englez na ne va putea descoperi atât de lesne, când ne vom afla lângă ţărm. Aşa, suntem pe drumul cel bun, ne îndreptăm spre mlaştina cea mare, vom face, însă, înainte, un viraj scurt, apoi ne strecurăm într-un golf, unde sunt încredinţat ca vom da de lucruri interesante. Peste doua minute vom ieşi la suprafaţă, căci nu se mai zăreşte nimic suspect.

Cele două minute se scurseră şi Farrow dădu comanda de ridicare. Când turnul ieşi din apă, George fu primul care împinse capacul. Dar fu foarte dezamăgit, când se văzu lângă o insulă mică Cu o plajă foarte fină. Mijlocul insuliţei era acoperit de vegetaţie măruntă, — lipseau arborii uriaşi, cum se întâlnesc pretutindeni prin pădurile de la tropice.

Tânărul privi în juru-i, ascultă cu încordare spre desiş, căutând să prindă vre-un zgomot oarecare. Totul rămase, însă, liniştit, nimic nu dovedea existenţa vre-unor vieţuitoare prin apropiere.

Atât bricul urmărit, cât şi distrugătorul englez nu mai erau de văzut. George se aşeză pe marginea turnului şi zise căpitanului:

— Acum chiar că ne putem odihni în voie, tată. Ce-ar fi să cercetez mai de aproape insula asta, împreună cu doctorul Bertram? Nu e exclus să descoperim unele animale, necunoscute încă.

Căpitanul râse şi răspunse liniştit:

— George, eu cred că nu-ţi vei putea duce gândul la îndeplinire, căci spuneam doar că am văzut pe insula asta ivindu-se din desiş chipul unui european. Nu cred să mă fi înşelat. Vom debarca, deci, împreună şi vom face o mică excursiune pe insulă.

— Minunat! exclamă George. Eu o iau înainte şi voi veniţi după mine. Poate că dau de omul acela ciudat, pe care susţii că l-ai văzut tu.

Fără să mai aştepte răspunsul căpitanului, îşi făcu vânt pe punte, alergă cu repeziciune spre parapet şi în clipa următoare sari pe ţărm. Făcu „bezele!" celor de pe vas, apoi o porni spre desiş, îşi croi drum printre ramuri şi dispăru din ochii camarazilor săi.

Căpitanul, Petre, Rindow, doctorul Bertram şi alţi câţiva tovarăşi se luară îndată după îndrăzneţul tânăr. Peste câteva minute ajunseră şi ei la tufişul des, găsiră urmele lăsate de George când pătrunse înăuntru – cât despre el-însuşi... i-al de unde nu-i.

II.
O CUNOŞTINŢĂ INTERESANTĂ

PĂTRUNZÂND ÎN DESIŞ, George auzi deodată pârâituri şi foşnete ciudate lângă el. Repede duse mâna la brâu, dar nu măi avu răgazul să scoată revolverul.

Un obiect greu, moale şi întunecat zbură deasupra capului său şi a umerilor, apoi fu înhăţat de două braţe puternice, se simţi ridicat pe sus şi târât repede prin desiş.

Atacul acesta se produse cu atâta repeziciune şi fără zgomot, încât el îşi dădu seama imediat că tovarăşii săi n-ar fi putut să observe nimic, în vreme ce-l ducea, se gândi la omul pe care-l văzuse tatăl său în desiş. Îşi dădea acum seama că părintele său nu se înşelase, dar se întreba cine putea să fie omul acesta misterios, care trăia pe insuliţa asta şi care părea să fie acelaşi pe care-l urmărise distrugătorul englez. Unde să-si fi ascuns el atât de repede bricul?

Întrebările acestea îl munceau pe George. Simţi că duşmanul său cobora nişte scări cu el. Tânărul număra zece. Apoi fu aşezat pe picioare, strânsoarea de fier slăbi, dar în acelaşi timp simţi că armele îi sunt scoase de la brâu. Cu mare greu reuşi să arunce de pe el pătura grea de lână care-l înăbuşea; auzi atunci un glas răguşit, spunând:

— Un singur strigăt dacă scoţi, tinere, îţi vâr cuţitul intre coaste. Lasă-i pe oamenii tăi să răcnească cât or vrea, aici tot nu te găsesc ei.

Chiar fără ameninţarea aceasta George n-ar fi putut deschide gura în primele clipe, atât fu de uimit la priveliştea ce-i se înfăţişa înaintea ochilor. Se afla într-o

peşteră scunda, semi-întunecoasă, a cărei deschizătură – la vre-o zece metri în faţa lui – dădea spre mare.

Această deschizătură avea înălţimea de cel mult un metru şi crengile care atârnau deasupra ei, împiedicau să fie descoperită de afară. Era o ascunzătoare minunată şi George văzu într-unsa chiar şi un kanu mic, lipit de unul din pereţi.

— După cum văd eşti cam uimit! se auzi din nou glasul străinului. Află acum că bricul meu se găseşte pe aproape, într-o peşteră la fel cu asta, numai ceva mai mărişoara . Englezii pot să mă caute mult şi bine, noi, australienii, suntem mai vicleni ca dânşii. Stai liniştit, ori…

Ameninţarea aceasta o rosti pe un ton, care arata îndeajuns ca nu glumeşte. În acelaşi timp George simţi vârful unui cuţit atingându-i coastele. Tocmai deasupra peşterii răsună glasul lui Petre, care-l striga pe tânăr. De asemeni şi fluierăturile ascuţite ale căpitanului pătrundeau până la el.

George chibzui câteva clipe dacă n-ar fi bine să se ia la luptă cu ciudatul său potrivnic, dar, îşi spuse imediat că n-avea nici-o perspectivă de izbândă. Omul acesta era înzestrat cu puteri uimitoare – după cum se încredinţase el mai adineauri. Afară de asta, tânărul era curios să afle ce avea de gând individul cu el.

Ca şi cum străinul i-ar fi ghicit gândurile, spuse acum:

— Nu ţi se va întâmpla nimic rău, tinere, daca vei asculta de mine. Te vei putea reîntoarce chiar la al tăi, după ce mă vei ajuta. Şi nu te voi ţine mult – depinde numai de tine. Aha! tovarăşii te caută de zor, dar tot degeaba căci eşti bine ascuns aici. Fii liniştit, însa, ar fi păcat de tinereţile tale să-ţi înfig cuţitul în inimă

— Voi fi liniştit – răspunse George, recăpătându-şi sângele rece. Din cauza propriei mele neprevederi am ajuns în situaţia asta şi trebuie să văd cum voi putea ieşi din ea. Nu voi cere ajutorul camarazilor mei. Numai ca vor fi cam neliniştiţi şi aş vrea să le dau de veste că sunt în siguranţă.

— Hm! asta s-ar putea, mormăi Australianul. Da, tinere, scrie un bileţel tovarăşilor tăi şi voi îngriji eu să le ajungă în mâinii .

George scoase carnetul de notiţe şi scrise câteva rânduri tatălui său, vestindu-i că fusese prins de un străin, dar că viaţa nu-i era în primejdie. În vreme ce scria, îl auzi pe australian strigând:

— Kuda!

Din fondul întunecos al peşterii se desprinsă o umbră, apropiindu-se încetişor. George văzu un malaiez vânjos, îmbrăcat doar cu un şort alb în jurul şoldurilor.

— Kuda – zise străinul în limba malaieză – vei face să ajungi biletul acesta în mâinile oamenilor de sus; să nu te laşii prins, însa, căci ştii ce se-ntâmplă atunci.

Malaiezian-ul se înclină fără să rostească o vorba, lua biletul şi dispăru iarăşi în dosul peşterii .

— Aşa! făcu australianul, râzând. Tovarăşii tai vor rămâne uluiţi, când se vor pomeni deodată cu biletul. Ei, tinere, acu să-mi povesteşti cine eşti şi cum ai venit încoace!

George stătu la gânduri o clipă, dacă să spuie adevărul sau nu. Îşi zise că ar fi mai bine să nu ascundă nimic, căci probabil că străinul îl va lua drept tovarăş de suferinţă, deoarece mai mult ca sigur că ştia şi el că Farrow era urmărit de fostele Puteri aliate.

De aceea răspunse liniştit:

— Poate că nu-ti este străin numele tatălui meu, căpitanul Farrow. Fără vreun gând anumit, am trecut cu submarinul nostru printre insulele acestea, vroind să ne încredinţam numai, dacă n-ar găsi pe aici vre-o ascunzătoare pentru cazul unei urmăriri neprevăzute şi atunci ai apărut d-ta cu bricul, gonit de distrugătorul englez, şi cât pe aici ne-am fi ciocnit dacă nu ne-am fi afundat repede în canalul îngust. Fireşte că după ce am constatat că nu se mai zăreşte vasul englez, am vrut să facem cercetări, pentru a ne da seama ce se petrece pe aici şi aşa s-a făcut că ai pus mâna pe mine.

Străinul rămase câtva timp tăcut, apoi scoase un fluierat uşor şi zise încet:

— Aşadar, d-ta eşti fiul căpitanului Farrow – George Farrow, dacă nu mă-nşel. Am auzit multe despre d-ta, tinere prieten, chiar foarte multe. Iartă-mă dacă te-am tutuit mai adineaori şi că m-am purtat cam necuviincios cu d-ta. Nu ştiam, însă, cu cine am onoarea. Dar spune-mi, te rog, e drept ce-am citit – sau auzit – că eşti un scafandru minunat?

— Cam aşa ceva, răspunse George.

Era surprins că ciudatul individ adusese vorba tocmai despre lucrul acesta. Dar fu şi mai mirat, când străinul urmă:

— Foarte bine, domnule Farrow, cât se poate de bine şt mă bucur foarte mult. Hm... în primul rând sunt vesel că şi d-voastră nu vă aveţi bine cu autorităţile, deşi cazul d-voastră e cu totul de altă natură. Pe mine mă caută ca să mă vâre în temniţă pentru cât mai mulţi vreme, pentru că-mi îngădui să mă cam amestec prin treburile lor. Eu personal sunt de părere că foarte bine fac ce fac. În sfârşit, în privinţa asta, vei avea prilejul să-ţi dai singur seama.

Acum, însă, aş vrea să stabilim fără întârziere raporturile dintre noi doi. Poţi să mă numeşti simplu Jerry, nume sub care sunt cunoscut. Eu te voi numi George dacă nu te superi. Trebuie s-asculţi de mine neapărat altminteri voi fi nevoit să mă folosesc de cuţit, oricât mi-ar părea de rău să procedez în felul acesta fată de fiul căpitanului Farrow. Rolul d-tale va fi să faci pe scafandrul, în interesul meu: în cealaltă ascunzătoare a mea, unde-mi ţin şi bricul, am un costum minunat de scafandru, pe care l-am cumpărat cândva de la chinezi în Amboina. Amănuntele le vei afla mai târziu, deocamdată stărui asupra faptului că trebuie să asculţi de mine. Sper să-ţi pot da drumul peste câteva săptămâni, dar până atunci vei fi sub strictă supraveghere. Orice încercare de fugi va fi pedepsită foarte aspru. Aşadar, suntem înţeleşi?

— N-am încotro – răspunse George – dar ţiu să-ţi spun de pe acum, că mă voi folosi de orice prilej ca să fug.

— Bravo, George! strigă Jerry, cel puţin ai fost sincer şi asta-mi place. Dar tot atât de sincer sunt şi eu, spunându-ţi că voi avea pregătit oricând un glonţ pentru d-ta, în cazul că vei încerca să fugi înainte de vreme. Se poate, însă, să-ţi placă munca la care te voi pune, aşa că nu te vei mai gândi la fugă. Dar acum stai liniştit, căci mi se pare că tovarăşii te caută cu şi mai multa râvna. Ah, Kuda! exclamă el de-odată în limba malaieza – cum a mers treaba?

— Scrisoarea a fost predata, Tuan – zise servitorul, liniştit.

— Aha, de aia larma asta, mormăi Jerry. Fireşte ca vor încerca totul ca să te găsească, George. În zadar, însă, căci nimeni nu e în stare să dea de intrarea la peştera mea. Aşadar, dragă George, stai liniştit, altminteri...

Ca să-şi întărească spusele, australianul apăsă ceva mai tărişor vârful cuţitului său în coastele lui George, aşa fel că tânărul de-abia îşi putu stăpâni un ţipăt de durere.

Numai pasiunea lui după aventuri îl oprise să-nu scoată un răcnet, pentru a atrage atenţia camarazilor săi. Vroia să ştie la ce treabă îl va pune misteriosul acesta de Jerry.

În sinea lui, bănuia că australianul va fi descoperit ceva cu totul deosebit, poate vreun castel străvechi, scufundat cu veacuri în urmă. Asta ar fi pentru el o perspectivă plină de făgăduinţe.

De aceea nici n-ar fi fost nevoie de ameninţarea cu cuţitul pentru a-l hotărî să tacă; o făcea de bună voie, deşi paşii grăbiţi şi strigătele agitate ale camarazilor răsunau acum tocmai deasupra peşterii.

Da, în sinea lui George dorea ca Petre să nu izbutească să găsească intrarea, căci altfel s-ar fi dat loc la o luptă aprigă; apoi el însuşi ar fi fost în mare primejdie, dat fiind că Jerry n-ar fi şovăit o singură clipă să-i vâre cuţitul în piept, pentru ca apoi să se facă nevăzut cu kanu-ul său.

Spre marea lui uşurare – oricât de ciudat ar părea lucrul acesta – zgomotele de afară se pierdură cu-ncetul în depărtare. George râse şi se adresă australianului:

— Acum nu mai avem de ce ne teme. Sunt însă, foarte curios să ştiu ce anume vrei să faci cu mine. Ai descoperit cumva vre-un castel scufundat în mare? Asta ar fi ceva minunat pentru mine.

— Nu, prietene dragă – aşa ceva n-am descoperit, în schimb un lucru cu mult mai preţios. Puţintică răbdare şi vei fi mulţumit. Sunt chiar dispus să te iau tovarăş, căci am mare nevoie de d-ta. Singur nu pot aduce la îndeplinire treaba asta, altminteri as face-o eu însuşi pe scafandrul. Îmi lipseşte un ajutor şi malaiezul meu oricât ar fi el de priceput, nu poate face ceea ce e în stare un scafandru. Aşadar, dragă George, sunt încredinţat că ne vom înţelege de minune. Mă bucur foarte mult că eşti atât de curajos – o calitate preţioasă pentru treaba la care te voi pune, căci există pe aici rechini şi polipi uriaşi. Dar asta nu face decât să sporească farmecul aventurii.

— As dori să ştiu numai ce voi avea de făcut, zise George, râzând. Dacă e vorba de ceva primejdios, dar cinstit – cinstit am zis – nu mă dau în lături. Dimpotrivă, sunt cu plăcere dispus s-o fac.

— Cinstit... hm... cinstea e... dar să lăsăm asta, răspunse Jerry. Am găsit în mare ceva care nu aparţine nimănui, căci nimeni nu ştie nimic despre ea. N-am oare dreptul să mi-o însuşesc. Sau poate eşti de alta părere, draga George.

Întrebarea fu pusă pe un ton cam ameninţător; afară de asta, vârful cuţitului îi gâdilă cam neplăcut pielea între coaste lui George; de aceea el se grăbi să răspundă:

— Fireşte că aşa e, Jerry. Când găseşti un bun care n-are stăpân, ai tot dreptul să ţi-l însuşeşti, întocmai ca atunci când descoperi undeva pe uscat o vână de aur. Dar de ce te urmăresc englezii? Sau una cu alta n-are de-aface?

— Hm... te gândeşti poate că am cava pe cuget mai de mult? Nu, drăguţule, totul e în legătură cu descoperirea mea. Eu personal nu ma ştiu vinovat cu nimic. Ducă-se dracului englezii ăia care îşi vâră nasul pretutindeni.

— Aşa. Care va să zică, d-ta personal te simţi nevinovat? întrebă George bănuitor. Atunci se vede treaba ca autorităţile sunt de altă părere. Domnule Jerry, toată chestia asta nu prea mi se pare lucru curat.

Puţin îmi pasa mie de ce ţi se pare, răspunse australianul dârz. Obligaţia d-tale e sa faci pe scafandrul şi să aduci la îndeplinire ordinele mele. Ai înţeles? Altminteri o să te căieşti; eu atâta-ţi spun. Sunt un om liniştit şi bun ia inimă, dar pot fi şi altfel daca mă întărâtă cineva – ia bine aminte, dragă George. Kuda ţi-ar putea povesti câte ceva în privinţa asta.

— Bine, domnule Jerry, voi face tot ce-mi vei porunci. Ţin, însă, să-ţi reamintesc ce ţi-am mai spus: îndată ce voi avea prilejul, şterg putina. Va fi auzit destule despre noi, cred, ca să ştii că ne vom înapoia apoi, ca să te tragem la răspundere pentru tot ce ai făcut

— Măi să fiii... Ştii că-mi placi, George! exclamă australianul, încântat. Un om ca tine îmi poate fi de mare folos. Îmi închipui că tatăl d-tale e mândru de fiul său. Un altul n-ar îndrăzni să mă mai şi amenințe în situaţia în care se află; asta o poate face numai un om care nu se teme de nimic. Mă bucur din inimă că te-am prins tocmai pe d-ta, mă bucur şi mai mult că te-am prins tocmai pe dumneata, după cum aveam de gând la început. Căci credeam că e un submarin englez, care ma urmarea, împreună cu distrugătorul.

George se uita cu coada ochiului la noul sau sef. Trăsăturile lui, deşi aspre, colţuroase, exprimau oarecare blândeţe, dar forma bărbiei dovedea o brutalitate, cum nu mai văzuse încă George la altcineva. şi în clipa asta el îşi dădu seama că tot ce avea mai bun de tăcut era să asculte de acest om

Va găsi el un prilej de fugă, poale chiar cu ajutorul malaiezului, care avusese de pătimit de pe urma stăpânului său, după cum spusese însuşi Jerry. Şi tânărul mai ştia ca tatăl său se va aţine cu submarinul prin apropierea insulei – se va îndepărta, desigur, deocamdată, pentru a induce în eroare pe paznicul său, apoi va porni cu şi mai mare încordare cercetările, pentru a-şi regăsi feciorul,

Adâncit în gânduri cum era, George nici nu băgase de seamă că Jerry vorbise ceva în şoaptă cu malaiezul. Tresări speriat când ciudatul individ îi se adresă, râzând:

— Kuda îmi spune că a aruncat biletul scris de d-ta dea dreptul la picioarele unui bărbat înalt. Aş fi dat mult să văd mutra ce o făcut-o camaradul d-tale.

— Asta a fost Petre Uriaşul, zise George. Dispariţia mea îi doare pe el mai mult ca pe oricine altul şi se va pune pe lucru cu mai multă râvnă decât ceilalţi să descopere unde sunt – aşa să ştii, domnule Jerry.

— Îmi închipui eu, răspunse australianul, râzând. Dar tot degeaba va fi, lucru de care te vei încredinţa foarte curând şi d-ta. Am socotit bine totul când te-am răpit şi sunt la adăpost de orice. De aceea ma şi vezi liniştit, tot auzindu-te vorbind de fugi. Fii sigur ca nu vei izbuti să-ţi aduci gândul la îndeplinire. În sfârşit, cred c-am flecărit destul. Acum să îmbucăm ceva. Până se va lăsa întunericul trebuie să rămânem în peşteră. Kuda!

La chemarea stăpânului său, malaiezul se apropia în vârful picioarelor şi primi poruncă să îngrijească de mâncare. Spre uimirea lui George individul dispăru din nou în fundul peşterii, de unde se-ntoarse după câteva minute cu nişte carne rece şi un urcior cu vin de palmier.

Fără să se lase rugat, George începu să mănânce cu poftă. Se mira numai cum izbutise australianul să vâneze şi să fabrice vin de palmier pe insula asta. Cele mai apropiate insule locuite, se aflau la câteva sute de kilometri şi de acolo nu le-ar fi putut aduce, căci carnea s-ar fi stricat din cauza căldurii tropicale Acelaşi lucru s-ar fi întâmplat şi cu vinul de palmier. Alte mijloace trebuia să aibă australianul.

După ce sfârşiră masa, Jerry îi spuse lui George să se culce şi tânărul se-ntinse pe nisipul moale din peşteră unde adormi numaidecât.

Se-ntunecase de-a binelea când se simţi zgâlţâit cu putere.

— A sosit vremea, domnule George; auzi glasul aspru al lui Jerry, strigându-i în ureche. Camarazii d-tale s-au cărat, după cum îmi spune Kuda. Acu vreun ceas au pornit spre apus. Vom pleca şi noi acum, ţin însă să îţi spun înc-o data, George Farrow, că voi fi fără milă dacă vei încerca cumva să atragi atenţia cuiva prin strigate. Sunt sigur că tatăl dumitale se va înapoia şi că a plecat numai de forma ca să mă înşele pe mine. Fereşte-te, deci, sa scoţi vre-un ţipăt. Aşa. Acum haidem!

George aprinse o lampă de buzunar, a cărat lentilă era astfel construită, ca să lase să treacă printr-unsa numai o rază slabă de lumina. Aşa că nu putu vedea mare lucru, când Jerry îl apucă de mânecă şi-l trase spre fundul peşterii. În trecere zări numai trepte săpate în pământ, care duceau sus. Deoarece peştera avea în locul acesta o înălţime destul de mare, bănui imediat că Jerry coborâse cu el scara asta primitiva. O dovadă de forţa uriaşă pe care o avea omul acesta ciudat.

După vreo zece metri de mers în susul acestei scări, se ivi în peretele peşterii un gang strâmt şi scund, în care trebuia să te apleci ca să poţi intra. Jerry îl împinse înăuntru şi zise chicotind:

— E frumos pe insulele astea – nu-i aşa, domnule George? Şi eu am rămas înmărmurit descoperind peşterile şi gangurile astea subterane. Toate acestea trebuie să le fi făcut marea. Fireşte că intrarea de sus am acoperit-o complet şi cred că am izbutit de minune, căci nimeni nu a putut-o descoperi, deşi am primit în câteva rânduri vizita englezilor pe aici. Nici camarazii d-tale n-au văzut nimic şi-mi închipui doar că domnul căpitan Farrow a căutat cum ştie el să caute.

— Cred şi eu, răspunse George, fără să-şi piardă cumpătul. În deosebi Petre Uriaşul are privirea foarte ageră şi sunt încredinţat c-ar fi descoperit intrarea chiar dacă i-ar fi bătut la ochi numai un lucru cât de neînsemnat. Ţin, însă, să-ţi repet un lucru, domnule Jerry. După cum bine ai spus mai adineauri, tatăl meu se va înapoia. Eu nu voi striga şi nu voi căuta prin nimic să mă fac observat – dar se poate, totuşi, întâmpla ca observe ceva şi să puie în funcţiune reflectorul submarinului nostru. Ce vei face atunci?

— ÎI voi ameninţa că te străpung cu cuţitul în faţa lui, dacă el sau oamenii săi vor întreprinde ceva împotriva mea – răspunse australianul, calm. Şi cred că asta va fi de

ajuns ca să-l hotărască să-şi stingă reflectorul. Fireşte că-i voi mai spune că nu ţi se va întâmpla nimic d-tale, că vei avea de lucrat câtva timp pentru mine, câştigând, poate, mulţi bani cu asta.

George râse fără să vrea şi zise:

— Sunt cât se poale de curios să aflu la ce treabă ai de gând să mă pui, domnule Jerry. Vreau să sper că vom fi amândoi mulţumiţi la despărţire.

— În ce mă priveşte, voi face totul ca aşa să fie, răspunse australianul şi sunt sigur că vei fi într-adevăr mulţumit dacă-mi vei ajuta sincer. Aşa, acum suntem la a doua ieşire; trebuie să urcăm câtva timp.

III.
MUNCA LUI GEORGE

KUDA, CARE MERGEA ÎNAINTE, ridica în sus uşă secretă. O raza luminoasă pătrunse prin deschizătura uşi, prin care nu puteai trece decât pe brânci. George văzu cu mirare ca afla pe marginea unui luminiş mic, scăldat în razele lunii.

Vru să iasă afară, dar Jerry îl apucă de brut şi-i şopti.

— Nu merge aşa, tinere! Mai întâi de toate Kuda va trebui să se încredinţeze dacă tovarăşii tai au părăsit într-adevăr cu toţii insula . Nu e exclus ca unul sau mai mulţi să fi rămână pe aici, spunându-şi că vom ieşi din ascunzătoare, pe întuneric. Şi vor supraveghea cu atenţiune mai ales cele câteva rarişti ale desişului. Aşadar va trebui sa aşteptăm aici câteva minute. Kuda e meşter mare, un adevărat copoi. Ar fi păcat ca omul asta să se prăpădească. Se pricepe să omoare în aşa fel, încât victima nu scoate nici-un scâncet. Odată un chinez l-a atacat cu cuţitul şi Kuda l-a apucat doar de beregată. Ce să-ţi spun, domnule George, l-a „stins” cum ai stinge flacăra unei lumânări între degete.

Pe George îl trăgea inima să strige tare, ca sa atragă atenţia vre-unui camarad ce s-ar fi ascuns într-adevăr pe aici. Dar Jerry păru sa-i fi ghicit gândul, căci adăugă:

— Stai frumuşel locului, drăguţule! N-are nici-un rost să strigi după ajutor.

O clipă George se gândi să se ia la luptă pe viaţă şi pe moarte cu australianul, dar îşi aduse aminte cum acesta îl înhăţase, strigându-l ca într-un cleşte. Omul ăsta îl va

învinge la repezeală, până a avea el timp să scoată un singur strigăt de ajutor.

Îşi mai zise apoi, că nici-unul din camarazi nu va fi rămas pe insulă, spre a nu atrage atenţia ciudatului individ. Dar desigur că submarinul dădea mereu târcoale insulei, căci căpitanul şi-o fi spus că acela care-l atacase pe George va îi cu ochii-n patru şi va cerceta dacă într-adevăr au părăsit cu toţii insula.

De aceea tânărul rămase complet liniştit, ba râse chiar şi zise:

— Domnule Jerry, d-ta nu-l cunoşti încă pe tata şi pe camarazii mei. Nici-unul din ei nu va fi făcut greşeala de a fi rămas pe insulă; îşi vor fi dat ei seama că au de-a face cu un adversar care le poate deveni primejdios. Kuda nu va găsi pe nimeni, ascultă ce-ţi spun eu.

— Hm... în schimb se vor fi aţinând cu submarinul pe sub apă, prin apropiere, răspunse australianul. Tot zadarnic, însă, căci pe mine nu mă prind atât de lesne. Da, ai dreptate, George, Kuda tocmai îmi face semn că totul e în regulă. Acum să pornim repede!

ÎI apucă de braţ pe George şi din câteva sărituri străbătură amândoi luminişul. Lumina slabă a lămpii sale de buzunar căzu din nou pe un chepeng, a cărui parte din afară era. cu măiestrie acoperită cu iarbă în buruieni. Un străin n-ar fi putut-o descoperi niciodată.

Kuda stătea drept ca o stană de piatră în faţa deschizăturii, dar la o poruncă a lui Jerry se strecura dintâi înăuntru şi australianul dădu apoi un ghiont „prietenesc" lui George, care-l făcu pe acesta să se rostogolească pe cele câteva trepte primitive.

Jos era întuneric beznă, dar după câteva clipe luci raza slabă a lămpii lui Jerry. El plimba lumina încolo şi-ncoace şi George văzu că se afla într-un gang îngust şi scund.

Porniră pe gang şi după câteva minute de mers George văzu cu mirare că se afla într-o peşteră largă şi după urmele lămurite se vedea ca în timpul fluxului se umplea pe jumătate. Acum era reflux, totuşi apa ajungea până la mai mult de un sfert şi aici se afla un vas, ceva între bric şi şalupă. Un capriciu al naturii crease acest port, a cărui ieşire era acoperită de crengi aplecate, la fel ca în peştera de pe partea cealaltă a insulei. Misteriosul Jerry se afla aici în deplină siguranţa, căci nimeni nu îl putea bănui.

— E frumos, ce zici? făcu Jerry, râzând. Nimănui nu i-ar da în gând să mă caute unde suntem acum. S-au mirat ei mulţi, nu-i vorbă, unde am dispărut aşa deodată. Aşa. Kuda va înota până la ieşirea din peşteră şi va iscodi poate sa zărească periscopul submarinului; nu ar fi plăcut dacă s-ar aţine pe aproape. Daca o fi la câteva sute de metri mai încolo, n-are ce să-mi strice; m-oi pricepe eu să-i joc un renghi domnului căpitan Farrow.

La porunca lui, Kuda sări imediat în apă şi înotă până la ieşirea din peşteră. Ajuns acolo se prinse cu mâinile de crengile ce atârnau în jos şi privi printre ele, spre mare.

Stătu astfel câteva clipe, apoi înotă îndărăt şi zise;

— Tuan, nu se vede nimic.

— Bine, făcu Jerry, mulţumit. Probabil că tatăl d-tale stă la pândă pe partea unde ai dispărut d-ta, George. O să aştepte mult şi bine, căci noi ne îndreptăm direct spre răsărit. Acum fă bunătatea şi intră în barcă! Aşează-te cu burta-n jos, să nu te lovească ramurile de la ieşire.

George sări repede în barcă. Aventura începea, acum va afla, în sfârşit, ce anume vroia Jerry de la el. Poate îi va fi dat să vadă pe fundul mării, taine pe care nici-un om nu le-a zărit încă.

George se lungi pe puntea micului vas, dar trebui să mai aştepte până la plecare, căci Jerry şi Kuda aduceau acum câteva lăzi grele de prin fundul peşterii, aşezându-le cu băgare de seamă la pupă.

— Aşa, zise el, după ce transportase ultima ladă – a patra. Asta e costumul d-tale de scafandru, George. Mâine dimineaţă vom începe imediat; de fapt, ajungem în câteva ceasuri, dar mai bine dacă putem privi în apă. Se întâmplă uneori să dea rechini târcoale pe aici, dar cu ma pricep să-i alung cu puşca mea cea grea. Marea e adâncă de vre-o doisprezece metri pe acolo, ceea ce cred ca nu e prea mult, nu e aşa?

— Deloc, sunt obişnuit cu adâncimi mai mari, răspunse tânărul. Dar dacă se află pe acolo rechini, va trebui să am un cuţit lung şi ascuţit, căci nu ma pot bizui numai pe puşca d-tale.

— Bine , bine, îl vei avea, zise Jerry, după câteva clipe de chibzuială. Ţi-l voi lega de brâu, după ce te vei fi îmbrăcat cu costumul de scafandru. Din câte am auzit şi citit prin ziare, ştiu că George Farrow poate deveni foarte primejdios şi nu prea am poftă să mă las înjunghiat de el. Acum, însa, să fim liniştiţi, căci nu e exclus să se fi

apropiat vre-un străin sau ca tatăl d-tale să ocolească insula.

Vasul alunecă încetişor spre ieşirea peşterii. George trebui să admire din nou forţa uriaşa a lui Jerry, care împinse afară barca grea cu ajutorul unui drug de fier. ca şi când ar fi fost o luntrişoară.

Trecu printre crengi, apoi ieşi în lumina lunii. Cercetă cu atenţiune întinsul apei, nădăjduind să zărească periscopul. Dar marea scânteia liniştită şi punctul negru – vârful periscopului nu se zarea nicăieri.

— Spuneam cu că tatăl d-tale stă la pândă în partea cealaltă – zise Jerry. Bine. Acum vom porni repede la drum şi chiar daca se va ivi pe după un colţ, tot va fi prea târziu, de scăpat îi scăpăm noi, n-avea grijă.

Într-o ladă închisă de la pupa vasului era montat un motor, pe care Jerry îl puse în funcţiune. George se cam sperie când elicea începu să biciuiască apa. Era un motor foarte puternic, care făcea ca vasul şi aibă o viteza extraordinară. Cu barca asta a lui, Jerry îşi putea bate joc de urmăritori, luându-se la întrecere cu cel mai bun vas cu motor. Afară de asta putea să cotească la dreapta şi la stânga, în vreme ce un vas mare – oricât de rapid ar fi – pornit în urmărirea lui, ar trebui să facă viraje, care i-ar răpi mult timp.

Zadarnic privi tânărul îndărăt – periscopul submarinului nu vroia să se arate. De abia când insula dispăru în zare, lui George i se păru că descoperise în apropierea de el un punctuleţ întunecat. Probabil că se-nşelase insă, căci punctuleţul acesta rămase pe loc pe când dac-ar fi fost într-adevăr periscopul „Dox”-ului, s-ar fi apropiat.

Jerry râse când văzu mutra dezamăgită a tânărului.

— Da, da, drăguţule – făcu el, vesel – e întocmai cum mă aşteptasem eu. Cui să-i dea în gând că insula poate fi străbătută pe sub pământ? Tatăl d-tale va aştepta, probabil, unde nu trebuie, câteva zile şi nopţi, se va întâlni acolo, desigur, cu torpiloare englezeşti şi curând de tot va pierde pofta să te mai aştepte. Depinde numai de d-ta, George, cât timp va trebui să rămâi la mine. Dacă vei fi harnic şi îndemânatec, putem termina treaba în vre-o trei săptămâni. Aşa. Acum te poţi culca fără grijă, căci drumul durează câteva ceasuri. Mâine dimineaţă va trebui să fii odihnit, pentru a începe munca. Nădăjduiesc că ne

vom despărţi prieteni şi te vei întoarce cu bănişori la ai d-tale.

N-am nevoie de bani – răspunse George, cu demnitate – tatăl meu e atât de bogat, cum nici nu-ţi poţi închipui d-ta. De aceea şi vroiam sa-ţi propun sa mă aduci îndărăt cât mai repede, asigurându-te că nu ţi se va întâmpla nimic, în schimb vei căpăta o suma de răscumpărare mai mare decât aceea pe care ai putea-o câştiga de pe urma muncii mele.

— Hm... asta ar fi răpire cu şantaj, răspunse australianul. Nu, aşa ceva nu fac eu. Te supun numai la muncă forţată, oferindu-ţi, în schimb, un câştig bun. Rămâi fără teamă la mine câteva săptămâni şi sunt sigur că nu vei regreta.

Înainte, însă, ca George să se culce, după cum îl sfătuise Jerry, mai privi odată îndărăt, spre mare. Dar nu văzu nimic. Sub apă submarinul n-ar fi putut atinge viteza extraordinară pe care o avea vasul uşor al australianului. Pentru scopul acesta electromotoarele nu erau destul de puternice

Numai la suprafaţa apei, şi folosindu-se da compresoare, „Dox”-ul ar fi fost în măsură, cu toată mărimea sa – să atingă aceeaşi viteză – dacă nu chiar mai mare – ca vasul lui Jerry. În cazul acesta, însă, George ar fi trebuit să-i vadă neapărat turnul.

Poate, totuşi, ca tatăl său se ţinea în urmă, mulţumindu-se să observe vasul australianului prin ochean. Sau poate că-l urmărea, pândind prilejul pentru eliberarea fiului său şi să lămurească taina ciudatului australian. George zâmbi fără voie, în sinea lui. Probabilitatea aceasta nu era deloc exclusă; poate ca tatăl său se temea ca feciorul să nu-i fie ucis şi aruncat în mare, când răpitorul sau şi-ar fi dat seama ca nu mai există scăpare.

Pesemne că Jerry ghicise gândurile prizonierului său, căci râse scurt şi zise:

— Era cât p-aci şi scap ceva din vedere, tinere. Fireşte că tatăl d-tale va fi având ocheane puternice pe bord şi te pomeneşti ca e în urma mea, fără ca eu să-l pot zări. Aşa că, n-am încotro, trebuie să mă folosesc de metodele mele ca să fiu în deplină siguranţă. Voi începe imediat, schimbând cursul. Spre ţinta adevărată voi porni de-abia după ce-i voi lăsa pe urmăritori să se descurce cum vor putea într-un labirint de insule şi gherdapuri. Da, da, trebuia să mă gândesc de la-nceput la asta. Cu căpitanul

Farrow nu e de glumă – pe ăsta trebuie să-l preţuieşti altfel decât pe vre-un comandant oarecare de vapor englez.

George se mâhni în primul moment, vizând că Jerry îi ghicise gândurile şi schimbase imediat cursul vasului. Apoi, însă, râse şi dădu din umeri.

— Nu-mi mai rămâne, deci, decât să mă împac cu soarta – zise el. De voie, de nevoie voi rămâne în slujba d-tale câtva timp. Şi deoarece se cere să fiu odihnit mâine, voia încerca acum să dorm. Poate tot găsesc în curând prilejul să fug...

— Nu te-aş sfătui s-o faci, răspunse Jerry.

George îşi aşternu vre-o două pături şi după câteva minute sforăia. Era obişnuit să doarmă fără grijă, în orice situaţie s-ar fi aflat.

— Aşa tinere, acum suntem la fata locului, am stat aici tot restul nopţii, dar n-am putut descoperii submarinul tatălui d-tale, deşi m-am cocoţat pe vârful moviliţii de colo. Haide, sa îmbucăm ceva, apoi ne apucăm de treabă.

George se freca la ochi şi casca. Câteva clipe râmase buimac, căutând să-şi reamintească ce se petrecuse cu el.

Se afla într-un golf mic, înconjurat de jur-împrejur de pereţi de stâncă înalţi de cel mult doi metri. Numai într-un singur loc vedea un creştet de vre-o cincisprezece metri.

George tocmai căuta să-şi aducă aminte unde mai văzuse el cândva o insulă atât de stâncoasă, când îl auzi pe Jerry spunând:

— Suntem aici la nord de insulele Sandy, George, în golful ascuns al unei insule stâncoase. Întâmplător am descoperit golful acesta, a cărui intrare e foarte greu de găsit şi mai greu încă de străbătut. Nici-un alt vas n-ar putea intra aici. Acum vino, Kuda ne-a pregătit ceva de mâncare. Pentru moment trebuie şi ne mulţumim cu conserve, cu peşte şi ceva vânat. Avem, însă, din belşug.

George îl urmă, curios, pe „şeful" său. Plaja pe care fusese tras vasul avea o lărgime de vre-o zece metri. Lângă peretele de piatră erau ridicate două corturi şi spre surprinderea lui, George observă şi un izvoraş care izvora din stâncă.

— Frumoasă ascunzătoare, nu-i aşa, George, făcu Jerry, cu mândrie. Aici nu-i da nimănui în gând c-aş putea fi. şi totuşi sunt aproape de tot de locul unde-mi agonisesc averea. Trebuie să-mi ajuţi şi d-ta, nu se poate

altfel, şi-ţi vei avea partea cuvenită. În curând vei vedea despre ce e vorba – urmă el, liniştit. După ce vom îmbuca ceva vom face o probă cu costumul de scafandru. În golful acesta care în partea cea mai adâncă are cincisprezece metri. În costumul acesta n-ai nevoie de pompa de aer. Din fericire am şi două lăzi cu sticle de oxigen; aşadar avem rezerve destule. Fireşte că eu te voi ţine de funia de semnalizare şi – după curea, spuneam mai adineauri – te voi ocroti de atacurile rechinilor, care mişună pe aici, din nefericire. Ei, eşti gata pentru scufundarea de probă?

George terminase cu mâncatul şi se ridică.

— Da, Jerry, sunt gata – răspunse el – dar ţin să-ţi spun înc-odată că nu voi îndeplini nimic ce-ar fi împotriva legii. Prin nici-o ameninţare nu mă vei putea sili la asta, mai curând mă las omorât.

— George, îţi spuneam doar că nu e nimic criminal la mijloc, vreau numai să pun în valoare o descoperire pe care natura a pregătit-o pentru mine – o descoperire la fel cu o mină de aur pe care aş fi găsit-o pe undeva, în Alaska. Se poate lesne întâmpla să mă înşel şi să nu scot atâta cât să-mi acopăr cheltuielile. Dar nu e exclus nici să pun mâna pe o avere enormă.

— Dacă e vorba de o comoară naturală, n-am nimic de zis, răspunse George. În cazul acesta, însă, nu pricep de ce te urmăresc autorităţile engleze cu atâta înverşunare. Trebuie sa fie un motiv, nu se poate altfel.

— Da, un motiv exista, scrâşnii Jerry cu mânie. Guvernământul englez îşi închipuie ca au pus monopol pe descoperirile făcute de alţii. Eu nu mă împac, însa, cu punctul acesta de vedere; ceea ce am găsit eu, e al meu. Nu prea îmi închipui că natura şi-a pus în gând să-i favorizeze numai pe englezi.

George nu mai pricepea nimic, de aceea dădu din umeri şi răspunse:

— În primul rând trebuie să-mi dau seama despre ce e vorba şi de abia pe urma mă voi hotărî, dacă voi lucra sau nu pentru d-ta. Asta e ultimul meu cuvânt. Poţi să mă omori, îţi spun însă că nu mă vâr în astfel de treburi.

— Prostii! făcu Jerry, pe care tonul hotărât şi energic al tânărului îl cam neliniştii. În definitiv va trebui să-ţi spui că lucrezi silit, chiar dacă te voi pune să faci ceva care nu-ţi convine. Aşa că, va trebui s-a faci, fie numai pentru a-ţi apăra viaţa, din instinct de conservare – cum s-ar

spune. Legea iartă de pedeapsă pe-omul care ucide pe un altul, când e în legitimă apărare. Dar despre asta vom avea prilejul să vorbim mai pe larg; deocamdată să facem proba cu costumul de scafandru.

Se ridică şi se îndreptă spre vasul său George rămase uimit văzând cu câtă uşurinţa transportă australianul cele patru lăzi grele, din barcă pe uscat. Şi fiecare cântăreau pe puţin cinci zeci de kilograme, după cum observa tânărul, uitându-se mai bine la una dintre ele .

Jerry scoase la iveală unelte cu care deschise la repezeală lăzile. George privea cu încordare. În două din lăzi el zări un costum de scafandru complet, în celelalte un număr de sticle cu oxigen, care ar fi ajuns pentru câteva săptămâni.

Cu pricepere desăvârşită George scoase bucată cu bucată costumul din lăzi, îmbrăcându-le imediat. Jerry îşi freca, mulţumit mâinile, văzând îndemânarea tânărului. La urmă de tot acesta scoase casca grea şi zise:

— Jerry, acum trebuie să-mi fixezi de spate două sticle, una însemnată cu „a", alta cu „b". Aşa, uite aici capetele maţurilor... Nu strânge atât de tare, să nu iasă şuruburile afară. Aşa e bine... Acum fă legătura – da, da, aşa. Pune-mi casca şi înşurubeaz-o bine.

Când totul fu gata, George puse în funcţiune manivela cu ajutorul căreia se producea aerul proaspăt în interiorul costumului. Constată cu mulţumire că echipamentul era cât se poate de bun şi după ce-i făcu semn cu capul lui Jerry, care-l sprijinea de braţ, se îndreptă spre ţărmul golfului.

Când apa îi ajunse la genunchi se simţi mai uşor şi păşi înainte, mai aruncând o privire lui Jerry, care ţinea funia de semnalizare.

Ajunse curând la doisprezece metri adâncime fără să întâmpine cea mai mică greutate. Regulatorul de aer funcţiona de minune, de asemeni şi celelalte mecanisme pentru caz de primejdie.

După ce străbătu golful în întregime – aşadar şi locul cel mai adânc – se înapoie încetişor spre ţărm. Jerry îi deşuruba repede casca şi întrebă:

— A mers bine, draga George? Vei putea să te laşi la fund în largul mării?

— Dacă adâncimea nu va fi mai mare de douăzeci de metri, desigur, răspunse George. Acum, însă, aş vrea să ştiu ce voi avea de căutat colo jos?

— Vei vedea la vreme, răspunse Jerry. Deocamdată te voi duce pe corabie.

Înainte ca George să poată răspunde ceva, australianul îl ridică pe sus, îmbrăcat în costum cum era, şi merse cu el spre vas, urcând pe punte cu o uşurinţă uimitoare.

După ce-l lăsă jos, zise:

— Acum te rog să iei loc pe banca de colo. Peste zece minute ajungem la destinaţie.

George îl văzu pe Kuda atârnându-şi de mijloc un coş mare împletit, în care vârâse o piatră grea, legată cu o frânghioară. Malaiezul urma să se afunde şi el — după cum îi şi spusese Jerry, numai că într-un mod cam primitiv.

Şi deodată se făcu lumină în mintea lui George.

— Jerry – strigă el, înmărmurit – ai descoperit scoici care au în ele mărgăritare?

IV.
O AVENTURĂ SUB APĂ

JERRY RÂSE ŞI RĂSPUNSE cu seriozitate.

Da, George, aşa este. Vezi tu, am descoperit o insulă cu totul nouă, nu ştiu cărui stat aparţine, căci e aşezată astfel, încât am putea ridica pretenţii asupra ei atât Australia, cât şi Anglia şi Franţa, care stăpâneşte pe aici Noua Caledonie. Englezii şi-au păstrat monopolul pentru exploatarea scoicilor de perle, de aceea s-au şi pus în urmărirea mea cu tot soiul de vase de război, ca să-mi afle taina; căci ei ştiu că am dat de un banc nou; am fost neprevăzător odată şi mi-a scăpat vorba faţă de cineva.

— Ia spune, George, procedez într-adevăr împotriva legii dacă vreau să stabilesc în chip temeinic valoarea bancului? Mai târziu n-are decât să-l ia în stăpânire vre-unul din state, dar eu vreau să trăiesc liniştit de pe urma dobânzii banilor mei. Acum, de vreme ce cunoşti taina mea, nu cred c-ai putea spune că sunt un criminal.

— Nu, Jerry, dacă într-adevăr lucrurile stau astfel – dacă asupra acestei insule n-a ridicat pretenţii nici-un stat încă – atunci eşti în drepturile d-tale şi eu te voi ajuta cu dragă inimă să stabileşti valoarea bancului de perle. Într-o privinţă ai dreptate, Jerry: ai descoperit bancul şi guvernul englez vrea, probabil, să puie acum stăpânire pe el, aruncându-ţi doar un oscior de ros, ca să-ţi închidă gura. În locul d-tale nici eu nu m-aş lăsa înşelat în felul

acesta. E întocmai cum spui dumneata, insulele Sandy pot aparţine tot atât de bine insulelor Salomon ale englezilor, ca şi Noii Caledonii franceze, sau Australiei. Aşadar, dacă insula d-tale a ieşit la suprafaţă de pe urma vre-unei catastrofe naturale şi nici-un guvern n-a ridicat încă pretenţii asupra ei, atunci – după părerea mea – ai tot dreptul ai exploatezi bancul pe care l-ai găsit.

— Minunat! exclamă Jerry, văd că nu m-am înşelat în privinţa d-tale. Da, întocmai aşa stau lucrurile. În clipa când englezii vor afla unde se află bancul meu, mă dau pe mine în o parte. Îmi vor da, probabil, o sumă neînsemnată, bancul va fi cercetat şi închis, probabil, pentru ani de zile, deoarece în Ceylon se extrag destule perle pentru nevoile comerţului mondial.

Mare prostie am făcut vorbind odată de insula asta, pe când mă aflam pe o insulă engleză, în societatea unor prieteni. Şi aceşti „prieteni" au găsit cu cale să mă trădeze imediat guvernului englez. De atunci autorităţile m-au botezat cu numele de „Jerry, hoţul de mărgăritare" şi mă urmăresc fără încetare. Ai văzut doar şi d-ta. Dar tocmai de aceea voi depune toate sforţările să pun în valoare descoperirea mea şi acum, dragul meu, cred că nu vei mai refuza să primeşti partea ce ţi se cuvine, dacă bancul se va dovedi, într-adevăr, atât de bogat precum bănuiesc eu că este. Propun sa fie a dumitale fiecare a zecea scoică pe care o vei aduce la suprafaţă. Lui Kuda îi voi da fiecare a treizecia scoică – dar fireşte ca el nu va fi în stare sa facă ceea ce vei face d-ta, cu costumul pe care-l ai. Totuşi, el îţi va fi de folos, arătându-ţi cum se procedează, când veţi fi colo jos.

George simţi de-odată o mare dorinţă să lucreze împreună cu omul acesta original. Pricepea bine durerea lui Jerry, care se văzuşi înşelat de prieteni falşi şi ameninţat să piardă acum o avere care-i revenea de drept.

Cu interes crescând tânărul observă cum corabia mică se strecura într-o crăpătură îngustă a peretelui de stâncă dinspre apus. Îşi dădu seama imediat că prin trecătoarea asta strâmtă n-ar fi putut trece nici-o corabie obişnuită, cu atât mai puţin un vas de război sau submarinul tatălui său.

— Asta e o ascunzătoare cum nici n-ar putea exista alta mai bună – zise el. Nu-i vorbă şi vasul d-tale e pe măsura ei.

— L-am construit anume, după ce am vizitat odată insula şi trecătoarea asta, cu o bărcuţă de salvare – răspunse australianul. Ca să atingi un scop mare, nu trebuie sa stai cu mâinile în sân, prietene. Bancul nu putea să-mi scape – cel mult putea fi descoperit de altcineva. Dar mie nu-mi pare cu putinţă lucrul acesta, căci pe aici nu prea circulă vapoare.

Micul vas ieşi din canalul îngust şi intră în marea deschisă. Jerry încetini mersul motorului, apoi, când vârful corăbiei ieşi din deschizătură, îl opri cu totul. Kuda, care stătea la prora, se apleca peste marginea parapetului şi privi cu încordare în toate părţile. Apoi făcu un semn liniştitor şi vasul porni mai departe.

— Prevederea e mama înţelepciunii, zise râzând. Kuda are sarcina sa privească mai întâi dacă nu se zăreşte vreun vas străin, ca sa mă pot da înapoi la timp. Acum vom merge o bucată scurtă în afara insulei, apoi vom intra iar într-un golf, unde suntem la adăpost dinspre mare, şi acolo se află bancul de scoici.

Vasul porni cu viteză de-a lungul insulei stâncoase, ajunse curând la capătul de sud şi coti către coasta de răsărit. După vre-o sută de metri de mers, Jerry opri motorul şi îndreptă vasul spre ţărm. Ocoliră o stâncă mai mare şi George văzu acum un golf larg.

Jerry îndreptă corabia în dosul unei altei stânci ce ieşea în afară în partea de apus a insulei. Aici se afla ascunsă cât se poate de bine.

— Aşa! – făcu Jerry – Kuda se va lăsa mai afund pentru a-ţi arăta unde se află bancul de scoici. Nu prea e uşor să dai de ele mai ales atunci când s-au închis. Nu le mai poţi deosebi de stânci. Kuda, lasă-te în apă!

Malaiezul puse pe umăr o geantă mare, în care se afla o piatră grea. Paşi apoi spre marginea vasului, pentru a se lăsa în apă. După cum observă George, piatra era legată cu o frânghioară lungă, care deocamdată era făcută colac.

— Când va sfârşi treaba jos, lasă piatra acolo şi se urcă la suprafaţă cu capătul frânghioarei – zise Jerry, care urmărise privirea lui George. Tragem apoi sus piatra, ca să ne folosim de ea la scufundarea următoare. Ei, Kuda, stai pe gânduri?

Chipul malaiezului se schimbase brusc. Avea o înfăţişare sălbatecă şi brutală; întorcându-se spre stăpânul său, arătă cu mâna spre golf şi spuse doar atât:

— Rechin.

Într-adevăr, la vre-o sută de metri de corabie, spinteca apa spatele unui peşte uriaş. Pentru un scafandru, vecinătatea asta nu era deloc plăcută, cu atât mai mult cu cât părea să fie un rechin-tigru, cea mai primejdioasă specie de rechini.

Dar Jerry începu să spumege de furie.

— Dă-ţi drumul în apă! răcni el ca un turbat. Ştii bine că eu stau la pândă şi gonesc rechinii. Haide, repede, repede !

Kuda, însă, tot şovăia, căci monstrul se apropia acum încetişor de corabie. Şi George ar fi stat pe gânduri să se afunde, căci nici gloanţele celei mai puternice carabine n-ar fi fost o apărare sigură împotriva unei astfel de dihănii.

Australianul fu cuprins atunci de un adevărat acces de furie. Răcni odată: „Dă-ti drumul!", apoi îl înhăţă pe Kuda de gât cu mâna lui de fier şi-l împinse peste bord. (Vezi ilustraţia de pe copertă)

Kuda scoase un ţipăt de spaimă, apoi căzu în apă. În aceeaşi clipă trupul uriaş al monstrului se apropia ca o săgeata bănuind o prada. George văzu cu groaza cum malaiezul se scufunda. Nenorocitul era pierdut, căci rechinul-tigru se va fi apropiat înainta ca el sa se fi putut elibera de piatra şi sa revie la suprafaţă.

Dar Jerry se ţinu de cuvânt. După ce-si potoli mânia zvârlindu-l pe Kuda peste bord, se apleca cu iuţeala fulgerului şi lua puşca grea care se afla pe puntea micului vas. În clipa următoare se şi auziră trei detunături, una după alta. Erau într-adevăr împuşcături de maestru, căci nimeriră rechinul care se apropia, tocmai în cap.

Dihania rănită se-ntoarse brusc şi porni ca o săgeată spre largul mării. Jerry lăsă puşca jos, râse şi se adresă lui George:

— Ce zici de asta, prietene? Te-ai speriat rău când ai văzut că-i fac vânt lui Kuda în apă – hai? Dar las-că ştiu eu ce fac. Aşa! Acum, priveşte te rog în apă, acolo se afla bancul.

Prin apa limpede George îl văzu pe malaiez, stând în faţa peretelui stâncos dinspre apus al golfului, smulgând cu iuţeala fulgerului obiecte mici din piatra cenuşie şi azvârlindu-le în coş. Piatra o aruncase pe fund lingă el şi se ţinea de dânsa cu picioarele îndepărtate.

Scafandrii rutinaţi pot rămâne cel mult doua minute sub apă – dar toţi mor de tineri, căci munca aceasta e foarte obositoare. Kuda râmase şi el două minute,

apoi îşi desfăcu picioarele din jurul pietrei şi ţâşni în sus ca o săgeată.

Jerry îi luă întâi coşul cu scoici din mână, apoi îl trase pe malaiezul istovit pe corabie şi zise:

— Ai văzut, Kuda, că nu ţi a făcut nimic rechinul? De ce cauţi să mă superi mereu? Ah! În schimb ai adus şi nişte scoici minunate! Ia te uită, George, cum arată; de-abia le poţi deosebi de stâncă. Te obişnuieşti, însă, repede cu ele. Aşa! Acum Kuda trebuie să se odihnească şi în vremea asta vei putea d-ta să-ţi încerci norocul. Aşteaptă, puţin, să legăm o frânghie de coş; îl voi trage sus când va fi plin. Poţi rămâne mai mult timp jos; dacă vei lucra cum trebuie, aducem tot bancul la suprafaţă.

— Voi lua numai scoicile mari, răspunse George. În felul acesta vom putea vizita din nou bancul peste câţiva ani. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da. Însă sper să nu mai avem nevoie, dacă ne merge bine acum . Acum îţi voi pune casca.

Jerry îi înşurubă casca cu multa îndemânare, apoi sprijini pe George, conducându-l spre parapetul vasului. Cu o uşurinţă uimitoare îl ridică apoi peste bord, dându-î drumul în apă.

Se afundă destul de repede; după câteva clipe atinse fundul, se orientă puţin, apoi păşi spre stâncă.

Era într-adevăr greu, să deosebeşti scoicile cu perle, de piatra a cărei culoare era la fel. George văzu imediat câteva scoici, observându-le cum se deschid pentru a respira sau pentru a prinde vietăţile microscopice cu care se hrăneau. Pe acestea le desprinse îndată din piatră şi le aruncă în coş. Apoi începu să pipăie stânca şi încetul cu încetul izbuti să deosebească scoicile de ieşiturile pietrei.

Nu trecu mult şi coşul se umplu cu preţioasele scoici. Smuci de funie, dând semnal lui Jerry să-l tragă sus. În vreme ce aştepta reîntoarcerea coşului, examină mai amănunţit peretele de stâncă şi la câţiva paşi depărtare zări un loc întunecat, care-i făcu impresia unei crăpături înguste, de înălţimea unui om.

Tocmai vroia să se apropie ca s-o cerceteze, când coşul sosi îndărăt şi el începu din nou să-l umple cu preţioasele scoici, din care fiecare însemna o adevărată avere.

Peste puţin coşul era din nou plin. George ţinea în mână o scoică, a cărei formă ciudată îi atrase atenţia, şi instinctiv avu presimţirea că-l ameninţă o primejdie. Se-

ntoarse repede şi văzu nelămurit un corp negricios repezindu-se spre el prin apă.

Apoi mai văzu lămurit dungi argintii, care se apropiau cu iuţeală spre corpul acesta... Erau, probabil, gloanţe slobozite de Jerry, împotriva acestui nou rechin.

De data asta, însă, hiena mărilor nu prea părea să se înfricoşeze de gloanţe. Netulburată, cu viteză fantastică, ea se apropia ameninţător.

Din fericire pentru el, George întimpinase atâtea primejdii în viaţa lui, încât sa-îşi păstreze sângele rece. Avea la brâu cuţitul acela mare, pe care i-l dăduse Jerry, înainte de a-l lăsa peste bord – dar el văzu imediat ca avea de-a face şi acum cu un rechin-tigru , de o mărime neobişnuita. Şi împotriva acestor dihănii sălbatice şi fioroase, nu te poţi apăra cu atâta uşurinţa ca de un alt rechin obişnuit.

„Tigrul de mare" îşi trage numele de la dungile late cari îi brăzdează pielea, ci mai ales din cauza sălbăticiei sale şi a curajului cu care se năpusteşte asupra pradei. O întâlnire cu un rechin tigru, în largul marii – chiar şi pentru cel mai experimentat înotător si înarmat cu cel mai tăios cuţit – înseamnă o moarte sigura.

George, însa, nu-şi pierdu cumpătul. Cu mâna stânga trase de la brâu cuţitul lat şi lung, tăia cu iuţeala fulgerului funia prinsa de mijloc şi al cărei capăt îl ţinea sus Jerry dădu drumul coşului şi se lăsa repede la pământ. Greutatea caştii îi dădu posibilitatea sa se menţină în situaţia aceasta. Rechinul – tigru nu-l putea înhaţă acum, nu se putea lăsa atât de adânc, ca să înşface trupul care se afundase puţin în nămol. Şi George văzu deodată o adevărată furtună de nămol şi nisip în jurul său, simţi o lovitura puternica, apoi se adânci şi mai mult în pământul moale.

Dar monstrul trecu deasupra lui şi în furia lui probabil ca se izbise de stâncă, deoarece George simţi ca se îndepărtează, stârnind un vârtej de apa cu coada lui enorma.

Câteva clipe tânărul ramase liniştit. Ţinea încă în mâna stânga cuţitul enorm cu tăişul îndreptat în sus şi păru că simţise o smucitura puternica. Probabil ca dihania îşi spintecase trupul de cuţitul lui George.

Tânărul observa acum ca Jerry trăgea în sus coşul pe jumătate umplut cu scoici. Mirat şi cu oarecare amărăciune în suflet el îşi spuse ca omul acesta ţinea mai

mult la preţioasele scoici decât la viata „tovarăşului” sau. Mai mult ca sigur ca-şi zisese ca George fusese omorât de rechin, căci trebuia sa fi observat prin apa limpede ce se petrecuse pe fund, la început. Pe urma, vârtejul de apa si nisip, îl împiedicase sa mai vadă ceva şi faptul ca funia fusese tăiata, îi întărise, desigur, bănuiala ca tânărul fusese omorât.

George avu deodată o idee îndrăzneaţa. Ce-ar fi sa-l lase pe Jerry să creadă că rechinul îl omorâse într-adevăr? În căzu acesta trebuia, fireşte, să se ascundă acum înainte ca norul de nisip şi nămol sa se risipească. Şi pentru acest scop nimic nu era mai potrivit decât crăpătura îngustă pe care o descoperise în peretele de stânca.

Nu şovăi mult şi fără să se ridice de jos, se târî pe pământul moale îndreptându-se spre stâncă. Ajunse în sfârşit la ea şi tot pipăind piatra, o lua spre dreapta. Găsi într-adevăr crăpătura, care era destul de largă ca să se poată ascunde în ea.

Cât de adânc ducea înăuntru, n-avea de unde sa ştie şi nici de cercetat n-avea vreme, căci mai întâi vroia să vadă dacă-i reuşise viclenia. Poate că Jerry va rămâne în golf până seara şi-l va pune pe Kuda să se afunde din nou.

Întorcându-şi privirea şi uitându-se în sus, George îşi dădu seama că se cam pripise cu aducerea la îndeplinire a planului său. Doar nu va putea să-şi petreacă toată ziua în crăpătura asta de stâncă.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât s-aştepte limpezirea apei şi să se ridice îndărăt la suprafaţă. Îi va explica apoi australianului că se ascunsese în crăpătură, de teama unui atac al rechinului.

Norul de nisip şi nămol sa împrăştia încetul cu încetul şi George scoase cu băgare de seamă capul afară, numai atât cât să poată privi în sus. Recunoscu contururile corăbiei, văzu apoi capetele lui Jerry şi Kuda, care se aplecau peste parapet şi priveau cu încordare în apă.

Tânărul hotărî să rămână liniştit deocamdată, fără să s-arate; ar fi putut explica apoi ca sforţarea enormă pe care o făcuse îl lăsase în nesimţire câtva timp.

Jerry şi malaiezul continuau să privească în adâncime; australianul părea sa nu poată pricepe că scafandrul, în care îşi pusese atâta încredere, dispăruse brusc.

George zâmbi în sinea lui. Numai că satisfacţia lui nu va ţine mult, căci tot va trebui să se arate în curând. Afară de asta nu era exclus ca ascunzătoarea lui să adăpostească

vreun musafir neplăcut, poate vre-un polip uriaş, care va fi bucuros să dea de o pradă atât de lesnicioasă.

La gândul acesta, George se simţi îndemnat să iasă din crăpătura unde se aciuise, dar acum văzu sus o privelişte care-l umplu de spaimă. În acelaşi timp simţi o compătimire adâncă pentru Jerry, a cărui soartă părea să fie pecetluită.

Umbre lungi şi înguste se-ndreptau cu iuţeala fulgerului direct spre vasul australianului, deasupra apei limpezi a golfului. Erau kanu-uri de-ale băştinaşilor, conduse, fiecare, de câte cel puţin şase vâslaşi – după cum recunoscu George din vârtejul produs de lopeţi.

În privinţa aceasta ţinutul era deci foarte primejdios. Canibalismul, care era în floare, cu deosebire pe insulele Salomon, la vânătorii de capete, se-ntindea, desigur, în ascuns, peste tot regatul insular al oceanului Pacific, poate până în Tasmania, pe coasta de sud a Australiei.

De câte ori n-o fi fost atacat şi ucis vre-un călător singuratec pe vre-o insulă izolată, pe care o credea complet nelocuită! La fel păreau să se petreacă lucrurile şi de data asta. Vre-un trib de pe o insulă din apropiere l-o fi observat, probabil, adesea pe Jerry şi acum socotea momentul potrivit ca să dea atacul. George arunca o privire repede spre corabia australianului. Amândouă capetele dispărură; probabil că îndrăzneţul „hoţ de mărgăritare” se înarma pentru o luptă pe viată şi pe moarte.

Şi George văzu deodată două făpturi negricioase căzând dintr-un kanu şi zbătându-se cu disperare în apa limpede, pentru a se afunda apoi încetişor.

Din ce în ce mai multe făpturi dintr-acestea cădeau din kanu-uri. Nici-un glonţ de-al australianului părea să nu dea greş.

Dar acum două, trei kanu-uri ajunseră lângă vasul lui Jerry. Din nou căzură făpturi negricioase în apă, de data asta, însă, la mare depărtare de luntri.

Din faptul acesta George îşi dădu seamă că erau băştinaşi care căzuseră sub mâna de fier a lui Jerry. Cu forţa lui uriaşă omul acesta misterios izbutise să-i azvârle departe, în mare.

Totuşi, sfârşitul acestei lupte înverşunate nu putea fi decât doborârea australianului, care avea împotriva lui prea mulţi duşmani.

Kanu-urile îi împresuraseră acum vasul din toate părţile, băştinaşii nu mal căzeau în mare, mişcările luntrilor devenirii mai liniştite – lupta se sfârşise, deci. Sălbatecii vor începe să jefuiască vasul lui Jerry, vor lua cu ei alimentele, armele, păturile şi ce-or mai găsi pe-acolo, înapoindu-se spre insula lor.

George îşi simţi inima strânsa de durere la gândul că în felul acesta va pierde şi el preţiosul pumnal dăruit de frumoasa fiică a prinţului indian. Căută să se liniştească, însă, spunându-şi că şi-l va recăpăta, poate, mai târziu, cu ajutorul camarazilor săi. Prea departe nu puteau locui sălbatecii, trebuiau numai să ia la rând insulele până vor da de cea căutată.

Trecu mult timp până se produse din nou mişcare în kanu-uri. În cele din urmă se îndepărtară de vasul lui Jerry, pornind spre plaja golfului. George privi uimit după ele, apoi le văzu dispărând în crăpăturile stâncilor. Aşadar, sălbatecii locuiau pe această insulă, fără ca Jerry să fi avut vre-o bănuială.

Acum se punea pentru George chestia să scape teafăr din situaţia asta neplăcută. Poate c-ar merge, dacă va izbuti s-ajungă pe vasul lui Jerry, pe care sălbatecii îl lăsaseră în părăsire. Dacă n-ar fi stricat motorul, era salvat

V.
ZEUL SĂLBATICILOR

PLIN DE NĂDEJDE GEORGE privi în sus la vasul care-i va aduce salvarea. Atunci observă iasă ceva care-i produse o dezamăgire adâncă: corabia lui Jerry se scufunda. Sălbatecii o găuriseră după ce jefuiseră totul ce era de jefuit. Prin asta vroiau să înlăture dovezile crimei lor.

Ultima lui nădejde se irosise deci, căci el, de unul singur, n-ar fi putut lipi găurile, scoate apa şi s-aducă iar vasul în stare de plutire. Şi l-ar fi venit foarte greu chiar numai să dezbrace fără ajutorul cuiva, costumul de scafandru.

Cu desăvârşire dezorientat vru să se sprijine cu spatele de peretele de stâncă, spre a chibzui temeinic la ce avea de făcut. Deodată începu să se clatine pe picioare – căci scăpase cu totul din vedere faptul că se afla într-o crăpătură de stâncă, care părea să ducă în adânc.

Şi cu toată situaţia critică în care se afla, curiozitatea se trezi într-unsul, încotro ducea acest tunel îngust?

Regreta din suflet ca nu avea cu el lampa de buzunar, construita cu atâta măiestrie de inginerul Hagen şi care funcţiona şi în apă. Aşa că, nu-i rămânea decât să înainteze pe dibuite. De-abia acum observă el că mai ţinea în mână ultima scoică pe care o desprinsese şi care avea o formă ciudată, Fără vreun gând deosebit, o vârî în chimirul larg al costumului de scafandru. Puse şi cuţitul la loc, apoi începu să pipăie pereţii, înaintând pas cu pas.

Crăpătura era îngustă de tot, în unele locuri era nevoit chiar să se strecoare de-a latul, căci umerii formau o piedică pentru trecere. Şi mai trebuiau să fie cu mare băgare de seamă, ca nu cumva să-şi rupă costumul de cauciuc de vre-o ieşitură ascuţită.

Se miră văzând cât de adânc era tunelul şi-i se părea că terenul urca din ce în ce mai mult. Nu cumva crăpătura aceasta ducea prin stâncă undeva în suprafaţa insulei? Sau nimerise în vre-un cazan subteran, în care va îi luat în primire fără-ntârziere de tentaculele fioroase ale vre-unui polip uriaş?

La gândul acesta rămase câteva clipe în loc, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se înapoieze. Poate că izbutea să ajungă pe ţărmul golfului şi dezbrăcându-şi costumul greu să se ascundă pe undeva... Dar chiar şi aşa situaţia lui ar fi fost disperată, căci de unde să ia hrană? Şi cât timp ar fi trebuit s-aştepte până să treacă un vapor pe lângă insula asta singuratecă? În vremea asta sălbatecii îl vor fi descoperit şi ucis.

Aşadar, tot mal bine era să meargă înainte, fie ce-o fi. Şi cu gândul la polipul ce-ar putea sta la pândă pe aici, îşi trase cuţitul de la brâu, pentru ca cel puţin să se poată apăra.

Terenul se înălţa tot mai mult şi devenise acum foarte pietros. Aşadar, nămolul şi nisipul de ne fundul mării nu ajunsese încă aici. De-odată se izbi cu putere de zidul tare. Tunelul se sfârşea, deci; asta însemna că tot trebuia să se întoarcă şi să încerce să iasă la suprafaţă prin golf.

Totuşi, pipăind cu braţul drept în jurul său, rămase încremenit în loc, căci zări în faţa sa o licărire slabă de lumina, un punctuleţ numai, dar bănui imediat că gangul pe care-l urcase făcea aici un cot brusc, spre a duce mai departe la suprafaţa insulei.

Plin de nădejde George îşi urmă drumul. Poteca îngustă urca tot mai mult şi din ce în ce se lumina înaintea tânărului. Aşadar, îi era dat să iasă din nou la lumina soarelui. Odată sus, va găsi el un mijloc de salvare.

Poate că tatăl său tot izbutise să urmărească vasul lui Jerry – poate că se şi afla prin apropiere, ocolind insula, în căutarea lui.

Din ce în ce mal mult se lumina înaintea lui; în curând ridică încetinel capul din apă, gangul umplut urca acum la suprafaţa mării.

George trebuia să fie cu băgare de scamă. Chibzui o clipă dacă sa scoată casca, pentru ca apoi să poată dezbrăca repede celelalte piese ale costumului

Îşi spuse, însa, că va trebui poate să se afunde din nou repede în mare, dacă-l vor descoperi sălbatecii. Şi cu hotărârea aceasta păşi mereu mai departe, tot urcând, cu trupul în apă.

Din fericire gangul se lărgea din ce în ce şi tavanul se înălţa în acelaşi măsura. În cele din urmă George ajunse într-o peştera mare, la marginea căreia se oprea apa. Pământul peşterii urca şi el, căci până la înălţimea stâncilor mai erau vre-o cinci, şase metri.

Fireşte că era din cale afară de obositor să urce stânca dreaptă, cu tălpile grele de plumb în picioare, dar o presimţire nelămurită îl opri pe George să-şi scoată costumul de scafandru.

Se târî astfel cu greu spre gura largă a peşterii, şi când ajunse acolo, bucuria îl făcu să fie cam neprevăzător, căci în loc să scoată cu atenţiune capul din peşteră şi să vadă dacă nu cumva se află vre-un un sălbatec prin apropiere, el păşi dea dreptul afară, cu gândul să privească în larg, căutând submarinul.

Şi atunci văzu la dreapta şi la stânga câteva făpturi negricioase, făcând gesturi agitate. Duse repede mâna la cuţit, hotărât să se apere, dar priveliştea care-i se înfăţişă era atât de surprinzătoare încât rămase încremenit.

Vre-o zece tuciurii stăteau cu burta la pământ şi nici nu cutezau să-l privească, în vreme ce alţii o luară la fugă, făcând gesturi sălbatece. Dacă n-ar fi avut casca pe cap, ar fi auzit, desigur, strigătele de spaimă ele băştinaşilor

Primul gând al lui George fu să se înapoieze repede în peşteră, dar atunci, văzu pe o lespede de piatră – la vre-o zece metri el, pe platoul stâncos – un idol primitiv lemn,

împodobit cu zugrăveli barbare, de culoare albă. în fata acestui idol se aflau armele lui şi ale lui Jerry, apoi cutii de conserve şi felurite alte obiecte .

Aşadar, sălbatecii jertfiseră prada, zeului lor. George îşi puse în gând să-şi ia îndărăt armele şi în primul rând pumnalul dăruit de Sanja. Îşi dădu semn brusc că băştinaşi aceştia primitivi îi luau drept un zeu nou şi poate că peştera din care ieşise el era sfântă pentru dânşii, din vre-un motiv oarecare. Apariţia lui neaşteptată trebuie să fi făcut o impresie adâncă asupra sălbatecilor şi acum depindea numai de el să-şi joace rolul măi departe.

Încetişor, agitând braţele în chip solemn, păşi spre lespedea de piatră. Un băştinaş bătrân şi scund, care-şi atârnase în jurul gâtului tot solul de scoici, şopârle uscate şi multe altele, se ridică şi încercă să-l împiedice să se apropie, făcând mişcări de implorare cu braţele.

George îşi dădu seamă îndată că era vraciul tribului, care-şi vedea primejduită puterea şi vroia sa salveze vechiul idol al seminţiei sale.

Pe acest om trebuia sa-l facă nevătămător cât mai repede. Păşi încet şi se opri în fata lui şi, când vraciul, înmărmurit o clipă, îşi redobândi curajul şi începu să dea iar din mâini. George îl izbi cu putere în bărbie, culcându-l la pământ.. Apoi se îndreptă liniştit spre lespede, ridică idolul şi-l zvârli lângă vraciul leşinat. După aceea prima lui grijă fu să-şi ia îndărăt revolverele şi pumnalul, dădu la o parte celelalte obiecte şi se aşeză, calm, pe piatră.

Trebuia să chibzuiască ce avea de făcut. Probabil că sălbatecii îl recunoscuseră acum ca un zeu nou, văzându-l cum doborâse pe vraci şi zvârlind cât colo idolul lor.

Deocamdată se simţea bine, câteva clipe de odihnă după oboselile îndurate îi pria de minune. Simţea, însă, că nu o va putea duce aşa mereu, căci soarele din ce în ce mai puternic îl făcea să se înăbuşe în costumul de scafandru.

Băştinaşii nu cutezau să se clintească din loc. George întoarse capul şi văzu îndărătul lui alţi vre-o cincizeci sălbateci, care se aruncară şi ei la pământ acum, cu braţele ridicate. Aşadar, toţi îl recunoşteau ca un zeu nou... Dar ce atitudine să ia dânsul? Cum să lasă din situaţia asta ciudată şi destul de primejdioasă?

Frământat de gândurile acestea, văzu deodată că bătrânul doborât de el începe să se mişte. Se ridică încet, privi rătăcit câteva clipe în jurul său, apoi, văzând idolul lângă el, la pământ, păru că-şi dă seamă că s-a sfârşit cu puterea lui, dacă nu va întreprinde ceva împotriva monstrului străin care se ivise pe neaşteptate în mijlocul lor. Dintr-o săritură fu lângă George, agitând în mâna dreaptă un cuţit lucitor.

Dar în clipa aceasta de primejdie, tânărul avu o idee năstruşnica, pe care o puse imediat în aplicare. Cu iuţeala fulgerului deschise ventilul prin care intră aerul în interiorul costumului de scafandru – stofa cauciucată începu să se umfle repede şi vrăjitorul înspăimântat văzu pe zeul cel nou devenind tot mai gras şi mai diform.

(Cu ajutorul acestui dispozitiv scafandrii sunt ridicaţi la suprafaţa apei – de data aceasta el salvă pe George dintr-o situaţie primejdioasa).

Ceilalţi sălbateci se ridicaseră şi ei pe jumătate, când vraciul pornise la atac – dar în clipa noii surprize se aruncară înapoi la pământ. Bătrânul se dădu şi el bătut, aruncă o ultimă privire înspăimântată asupra lui George, apoi se trânti cu burta în jos.

Tânărul dădu din nou drumul aerului afară. Trucul acesta ingenios avusese efectul dorit.

Acum trebuia, însă, să întreprindă ceva, altminteri putea s-aştepte mult şi bine aici.

Gesticulând sălbatec cu braţele se ridică şi ocoli încetişor lespedea de piatră. Toate privirile erau îndreptate asupra lui, cu spaimă. Se opri, se bătu cu palmele în piept; apoi dădu de înţeles sălbatecilor, prin gesturi, să se îndepărteze.

La început ei nu-l pricepură, dar când el începu să tropăie de zor cu tălpile de plumb , tuciuriii săriră în sus speriaţi şi o zbughiră spre desişul insulei.

Respirând uşurat, George se aşeză din nou pe piatră şi chibzui. Era încredinţat că sălbatecii îl spionau din desiş – trebuia, deci, să se poarte în aşa fel, ca el să nu-şi piardă respectul pentru dânsul.

Privi cu atenţiune în jurul său şi văzu că o potecă îngustă şi dreaptă urca pe zidul de stâncă al peşterii din cure ieşise el. De acolo, de sus putea să privească în largul mării, căutând submarinul tatălui său.

Încetişor şi cu paşi rari se îndreptă spre potecă. Din nou îi veni ideea să-şi umple costumul cu aer, ca să-i sperie pe

sălbateci, ca nu cumva să se gândească să-l atace.

Cu sforţări uriaşe izbuti să ajungă sus, îşi întoarse privirile şi văzu că sălbatecii ieşiseră sfioşi din desiş şi se luau după el, încetişor. Îşi umflă şi mai mult costumul şi gesticulă sălbatec cu braţele. Efectul fu fulgerător: băştinaşii o rupseră de fugă, pitindu-se în desiş.

Aproape două ceasuri rămase George sus, cercetând mereu marea, fără folos însă. Căldura şi foamea îl îndemnară să coboare din nou. Coborâşul era şi mai greu decât urcuşul, dar spre mulţumirea sa tânărul văzu că sălbatecii – care ieşiseră iar din desiş în vremea asta – se făcură nevăzuţi, zărindu-l coborând.

Se apropia liniştit de lespedea de piatră, luă două cutii cu conserve de carne, o sticlă cu apă minerală, apoi porni încetişor spre peşteră.

Ajuns înăuntru căută ungherul cel mai întunecat, deschise unul din gemuleţele coifului şi aspiră cu lăcomie aerul proaspăt din peşterii. Apoi deschise cu cuţitul cutiile de conserve şi îmbucă cu lăcomie carnea. După ce-şi potoli şi setea, situaţia îi apăru în culori mai trandafirii .

O toropeală bruscă puse stăpânire pe el, se întinse aproape fără voie pe pământul tare şi adormi imediat.

Când se trezi, luă hotărârea să cerceteze din nou marea, poate va descoperi submarinul – înşuruba coiful, îşi umflă costumul şi ieşi din peşteră, păşind agale.

Sălbatecii erau acolo, cu privirea nedezlipită de intrarea peşterii, dar când îl văzură gesticulând din nou sălbatec, o rupseră iar de fugă. Probabil că nu aveau încă destulă încredere în noul lor zeu, tot aşa după cum nici „zeul” nu prea avea încredere într-unşii, desigur.

George urcă iar poteca îngustă care ducea pe marginea peretelui de stâncă. şi când îşi îndreptă acum privirea spre mare... îi veni să joace de bucurie, căci numai la vre-o cincizeci de metri de insula, ieşea din apă periscopul „Dox”-ului.

George începu să gesticuleze cu braţele, arătând mereu în jos, spre golful pe a cărui margine stătea el. În cele din urmă, periscopul se înaltă şi fu tras îndărăt în apă de trei ori la rând, semn că tatăl sau îl văzuse şi-l înţelesese.

Porni repede prin peştera şi ajunse din nou sub apă. Prin cămăruţa de scafandru de la proră, intră în submarin şi zeci de mâini se-ntinseră spre el, ajutându-l să-şi dezbrace costumul greu.

— Slava Domnului că mă văd iar împreună cu voi, tată, rosti dânsul, fericit. Am avut o aventură cum nu m-am aşteptat vreodată. Uite cu ce m-am ales!

Râzând, înmână tatălui său scoica de formă ciudată. Toţi se grăbeau să-i strângă mâna şi George fu nevoit să se ducă în sala echipajului şi să povestească tovarăşilor peripeţiile aventurii sale.

Când aminti de rolul ce-l jucase, ca zeu al sălbatecilor, toţi izbucniră în râs – dar când îşi exprimă bănuiala că Jerry şi Kuda au fost mâncaţi de canibali, căpitanul zise cu seriozitate:

— Nu, dragul meu, când am intrat în golf, am văzut doi rechini-tigri uriaşi care au rupt-o de fugă la ivirea noastră. Apa deasupra corăbiei scufundate era colorată în roşu şi în jurul ei pluteau fâşii de stofă. Aşadar, Jerry şi Kuda s-au scufundat cu vasul lor şi au căzut jertfă rechinilor.

— Australianul acela era într-adevăr un om extraordinar, zise George cu părere de râu în glas. Trebuie să mărturisesc că mi-a plăcut mult, deşi m-a silit să fac fără voie pe scafandrul.

— George, ai adus un lucru foarte frumos din aventura d-tale, interveni doctorul Bertram. la te uita!

Îi arătă scoica desfăcuta şi tânărul văzu cu uimire o perla minunată, mare, de culoare roşiatică. Preţuia o mică avere.

Se alesese, deci, de pe urma aventurii sale cu o amintire, cum nici nu şi-ar fi dorit alta mai frumoasă.

Sfârşitul volumului: HOŢUL DE MĂRGĂRITARE

Un submarin englez urmăreşte „Dox”-ul căpitanului Farrow. Peripeţiile care iau naştere din această luptă pe apa, vor fi descrise în broşura viitoare, întitulata:

BALENA MIRACULOASA.